

Het Hogepriesterschap van Christus

door: -

Hebreeën 2:10-18; 7:20-28

Als we beide teksten aandachtig lezen, zien we er het Hogepriesterschap van de Heer Jezus gezien vanuit twee bijna tegengestelde kanten. Dit Hogepriesterschap is niet overeenkomstig met dat van Aäron, maar er in tegenstelling mee. Laten we onderzoeken hoe en met welk doel het Hogepriesterschap van Christus ons wordt voorgesteld.

De gedachten van God hebben twee dingen voor ons heil,

- 1 ons te plaatsen in een verbinding van absolute zegen met Hem. Als kinderen, als verlost, als gewassen van onze zonden en bevrijd van de macht van de vijand. Dit werk is volbracht en is niet het onderwerp waarover ik nu wil spreken.
- 2 onze harten te vormen en ze te brengen tot de hoogte en in het genot van de zegeningen in de hemel. In één woord, van ons hemelse mensen te maken.

Dit tweede is niet minder belangrijk dan het eerste, hoewel het tweede niet verwerkelijk kan worden zonder het eerste. Want het is onmogelijk, als men geen kind is, de plaats van een kind te genieten.

God wil, dat wij in gemeenschap leven met Hem, de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Wij zijn tot God gebracht, toen wij de stem van de Goede Herder gehoord hebben. God sprak tot ons hart en de genegenheden worden opgewekt. In zekere zin is dit werk even moeilijk als het eerste. De lichtzinnigheid, de hardheid, de onverschilligheid, de morele zorgeloosheid van onze harten zijn hindernissen, die onze harten verhinderen zich te verheffen tot het genot van de openbaring van de Heer Jezus. Om onze vermaking in Christus te vinden, waarin God Zijn vermaking vindt, is blijkbaar een geestelijk inzicht, een geestelijk verstand nodig van wat men in Jezus vindt. Het hart van de Christen mist de noodzakelijke gevoelens om vast te houden en te begrijpen, wat in Hem is. *“Waarom kent u mijn spraak niet?”* zegt de Heer. *“Omdat u mijn woord niet kunt horen.”* (Joh.8:34) De openbaring van God, zijn taal worden gevormd door Zijn gewoonte van denken en als we niet met Hem in gemeenschap leven, kunnen we het niet begrijpen. Het vlees begrijpt nooit de geestelijke dingen. In de praktijk moeten onze harten zich

verheffen om in zekere mate te kunnen genieten van de gedachte van God. Zonder dat, zijn we in de hemel niet gelukkig en ook geen geestelijke christenen op aarde.

Het gaat daar niet om weten en kennis. Maar om de morele toestand van de ziel. Wie liefheeft, kent God, want God is liefde. Alle kennis kan de liefde niet begrijpen. Om dat te begrijpen moet men liefhebben. De smaak vormt zich naar de morele toestand. *“als u geproefd hebt dat de Heer goedertieren is”* (1 Petr. 2:3) Om de dingen te begrijpen, die God openbaart, moet het hart ze proeven. Dat Christus in onze harten woont door het geloof, dat wij versterkt worden door Zijn Geest, naar de inwendige mens om gegrond te zijn in de liefde, er de uitgestrektheid van te begrijpen en die te kennen. (Ef. 3) Het gaat dus om de zedelijke en geestelijke toestand van onze zielen. Als die toestand goed is, vorderen wij. De inwendige mens moet opgeheven worden tot de hoogte van de openbaring van God door zijn smaak en genegenheden, om bevrijd te worden van de invloeden, die inwerken op zijn natuurlijke zinnen, en wij hebben daar recht op, omdat we Hem toebehoren.

Het Hogepriesterschap van Jezus wordt toegepast op die toestand. Het is de uitoefening van de kracht van God, die aan al onze noden beantwoordt om ons op te heffen tot de hoogte, waarop Jezus zelf zich bevindt. Als iemand in de sloot ligt, moet diegene die helpt buiten de sloot staan om hem te kunnen helpen. Hij blijft op de kant, steekt zijn hand uit om hem te helpen. Want samen in de sloot zouden zij alleen samen kunnen klagen. De Heer bevindt zich op de plaats van de helper. Zijn Hogepriesterschap is in tegenstelling met dat van Aäron, die dezelfde zwakheden had, als hen voor wie hij zijn dienst uitoefende.

Een van onze teksten zegt: *“Daarom moest Hij in alles aan zijn broeders gelijk worden”* (2:17) de andere kant is: *“gescheiden van de zondaars”* (7:26) Aan de ene kant “schaamt Hij zich niet ons broeders te noemen,” hij is mens, met dezelfde menselijke natuur, dezelfde gevoelens als de anderen. Hij, die heiligt en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit een. Hij is een mens, ik ben een mens. Hij maakt deel uit van de Gemeente; Hij vertrouwd op God, alleen Hij is geen zondig mens, maar Hij laat zien de toestand van een afhankelijk wezen, dat nodig heeft geholpen te worden en ziet op tot Zijn Vader om hulp te vinden. Ziedaar een mens,

die wandelt zoals ik moet wandelen. Als Hij in de hemel gebleven was, zou Hij geen medelijden kunnen hebben met mij. Maar Hij is op aarde afgedaald en bevindt zich nu voor ons als hoofd van een geheiligd volk in het heiligdom. Hij weet van alle moeilijkheden en van alles wat een hinderpaal of obstakel zou kunnen zijn. Hij is beledigd en verraden, Hij heeft honger gehad, Hij heeft geen plaats gevonden, waar Zijn hoofd zou kunnen rusten.

Ik behoef op aarde geen medelijden te zoeken voor mijn zonden. Want omdat ik mijn leden, die op aarde zijn, moet doden, heb ik geen medelijden nodig. Ik heb de kracht van Christus nodig in de nieuwe mens, die mij in staat stelt mijn leden te doden. Maar ik ben zwak, gebrekkig en de Heer neemt de plaats in op een volmaakte wijze, met de zwakste van Zijn wedergeboren verlost. Hij laat Zich dopen, met hen, die door berouw tot Johannes geleid worden. Hij neemt deel aan de weg, die ze tot God terugbrengt. Hij heeft behoefte voor Zich zelf, maar Hij gaat er in voor omdat Zijn volk zich er in bevindt. Zodra de Heilige Geest een beweging in hart voortbrengt verenigt Christus zich er mee, nadat Hij van te voren de ervaring heeft gesmaakt van alles, wat zich tegen het christelijk leven kan verzetten. Geen moeilijkheid op de weg van de christen, waarin Hij zich niet heeft bevonden. Tot op het kruis ervaart Hij ze: *“zij schouwen het aan, zij zien op mij. Zij delen mijn klederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad.”* (Ps. 22) Hij heeft volledig gevoeld als mens, alle moeilijkheden, alle hartenleed, dat zich op de weg van heiligen kan voordoen. Hij heeft de weg gevolgd, die de geheiligde mens moet volgen, met alle menselijke gevoelens, die men er kan tegenkomen. Zelfs gewetenskwesties kunnen zich aan Hem voorgedaan hebben: Zal Hij in de tempel blijven, of zal Hij Jozef en Maria volgen? Men kan geen enkele moeilijkheid opnoemen op de weg, waar de Heer ons niet in is voor gegaan. Maar Hij kan geen enkel medelijden opbrengen voor mijn boze of zondige wil. Hij ziet bij ons slechts het vlees, om het te doden. Maar buiten de zonde, kan het menselijk hart alleen moeilijkheden tegenkomen, die Christus met dezelfde menselijke gevoelens heeft doorgemaakt. Hij weet wat ze aan moeilijks en lastigs ze hebben voor ons en deze gedachte troost ons, als we in moeilijkheden het medegevoel van Christus ondervinden om ons te helpen. *“Want waarin Hijzelf geleden heeft toen Hij verzocht werd, kan Hij hun die verzocht worden te hulp komen.”* (2:18) In dat opzicht is de beproeving een vreugde, omdat ze voor ons het middel is om de ervaring te hebben dat Christus alles is voor ons.

Maar het zou verkeerd zijn Christus te laten afdalen in de sfeer waarin wij leven, om er te blijven. Dat wil Hij niet en daardoor komen we tot de tweede kant van het Hogepriesterschap.

De eerste kant is Christus naderend tot de mens, de tweede is de christen naderend tot God, daar waar Christus is. Daar wil Hij ons hebben en Hij daalt tot ons af met het doel, ons tot die hoogte te doen opstijgen. Met het oog daarop, spaart hij niets van

alles, wat voor ons een verhindering zou kunnen zijn. Om dat doel te bereiken zou Hij zelfs het hart verscheuren tot de laatste vezel. Wij worden een korte tijd bedroefd omdat dat nodig is, om ons in staat te stellen deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht. De Heer Jezus wil zijn verheerlijkte Gemeente bij zich hebben, zonder vlek of rimpel, gelijkvormig aan Hem, zoals Hij is en waar Hij is.

Dat is de tweede kant van dit Hogepriesterschap. Als Overste Leidsman en Voleinder van het geloof, heeft Hij tot aan het einde toe de ervaring gemaakt van het geloof, in tegenstelling met Abraham en alle andere heiligen. Hij is ons voorgegaan. Is als Voorloper ingegaan. Heeft zich gezet aan de rechterhand van God. Niet alleen, dat Hij met ons medelijden heeft. Maar Hij toont ons, in Zijn persoon, waar de weg naar toe gaat, opdat wij tot die hoogte zouden opstijgen en opdat Hij voor ons verkrijgt, al wat ons nodig is.

De woorden: *“Het betaamde Hem¹”* (2:10) en *“Want zulk een hogepriester betaamde ons²”* (7:26) beheersen beide gedeelten. Het betaamde God, de Overste Leidsman van onze behoudenis door lijden te volmaken. Om Zijn schapen naar buiten te leiden, moest Hij door die weg gaan. Christus heeft er alle gevolgen van verdragen. Wij moeten er met Hem doorgaan. Dat is het inzicht van wat God betaamde. Maar wat betaamde ons? Wij moesten een Hogepriester hebben, hoger dan de hemelen. Het is duidelijk, dat een Hogepriester zich daar moet bevinden, waar Hij zich bezighoudt met onze behoeften, onze belangen, daar waar God zich in verbinding stelt met Zijn volk. D.w.z. in de hemel. Als wij een Hogepriester nodig hadden, die medelijden had, hebben wij er ook een nodig, die zelf daarboven is in de plaats, die ons betaamt. Onze roeping is heilig te zijn. Onschuldig in de wandel, zonder smet, gescheiden van de zondaars, hoger dan de hemel. Als Christus in die positie was inde hemel, zonder dat wij er enig deel aan hadden, zouden wij verlaten geworden zijn. Wij zouden geen deel met Hem hebben. Maar Hij leidt ons, door de kracht van de genade, die in Hem is, in de plaats, waar Hij zich bevindt.

Om wedergeboren te worden, is het apostelschap nodig, maar voor de wedergeborene is het Hogepriesterschap nodig. De Hogepriester zegt tegen hem: Ik ben in uw zwakheden geweest en ik heb ze gevoeld, maar nu ben ik uit de sloot en ik reik u de hand omdat ik uw hindernissen begrijp. Ik wil heel uw hart, uw genegenheden, geheel uw wezen brengen, waar Ik ben. Dat betaamt ons. Wij hebben een Christus nodig in de hemel, omdat wij van de hemel zijn. Ik heb een Hogepriester nodig, die mij te hulp komt, omdat ik heilig moet zijn, terwijl ik de wereld doorga. Ik heb geen andere maat van heiligheid dan wat Christus is in de hemel. Ik heb Hem nooit bereikt, maar ik heb geen andere maat. Als ik de Heer Jezus heb gezien kan ik me

---

¹ “Want het paste Hem”

² “Want zo'n hogepriester paste ons ook”

niet tevreden stellen met een mindere toestand, dan Hem gelijkvormig te worden.

Als ik val, is het iets anders. In dat geval, heb ik niet meer de Hogepriester nodig voor mijn zwakheden, maar de Voorspraak, Jezus Christus, de rechtvaardige, voor mijn zonden. In het Hogepriesterschap gaat het niet om gerechtigheid. In de dienst van Voorspraak is de gerechtigheid altijd volmaakt, omdat Christus daar is, de Rechtvaardige bij de Vader. In het Hogepriesterschap gaat het niet om offeranden, ook niet om de zonde weg te nemen, maar om onze gedachten en genegenheden op te heffen in praktische zin, tot de hoogte waar Jezus is.

Het doel van het Priesterschap is de christenen te handhaven gedurende hun loopbaan van zwakheid op de hoogte waarop de volmaaktheid van het werk, dat ze uit de duisternis tot het licht heeft gebracht, ze heeft geplaatst. Het Hogepriesterschap wordt op ons toegepast om ons te laten genieten. De vergeving, de verlossing zijn al verkregen en zijn niet het onderwerp

van deze dienst. Wij zijn gerechtigheid van God gemaakt in Christus. Maar het Hogepriesterschap laat ons de liefde van Christus verwerkelijken de hele weg en heft onze genegenheden op tot Hem, die zonder vlek is.

Laten we niet tevreden zijn met het medelijden van Christus, om daar te blijven, waar wij zijn. Maar laten we, aan de ander kant, nooit veronderstellen, dat wij niet al het medelijden van Christus hebben, die door dezelfde weg is gegaan, als wij. Christus heeft medelijden met mij in de moeilijkheden, opdat ik er kan overheen komen, terwijl ik ga tot Hem, die hoger dan de hemelen is verhoogd.

Geve God ons te begrijpen, dat het ons betaamt te proberen bij Christus te zijn. Daar waar Hij is. Hij is hier geweest, waar wij zijn. Hij is nu daarboven om ons daar te laten binnengaan. Geve Hij ons Jezus op twee manieren te kennen. Hij heeft geleden, verzocht geworden en Hij wil, dat wij bij Hem zijn, waar geen verzoeking, geen lijden meer is.

Oorsprong: [Le Messager Evangélique 1919-274](#)

Titel: [La sacrificature de Christ](#)